

www cabana.com

Igual que el meu cobaia o el meu gat, qualsevol nen o nena adora buscar-se un amagatall o construir-se un recer on només tindran accés aquells que pertanyin al mateix cercle de col·legues. A les colònies, fer-se una cabana és una de les activitats espontànies - i atàviques - més freqüents entre els nens i nenes de sis a vuit anys. A la cabana s'expliquen secrets, es fan reunions secretes i es planifiquen les trapelleries que amargaran els monitors. El ritual mana que tota cabana tingui una contrasenya per entrar. Qui no la sap, no entra.

La Merche m'explicava que a la seva colònia no faltava la cabana de torn. La novetat és que, a aquesta activitat tradicional (pròpia de la "cultura infantil", que dirien els pedantòfils) se li afegia, de manera natural, una actualització "tecno": la contrassenya -llegiu "password"- inventada pels nens era: doble be, doble be, doble be, cabana punt com. Genial.

Pocs dies després d'escoltar l'anècdota de la Merche, una professora de parvulari em comentava la sorpresa que s'havia endut a la darrera sessió d'expressió plàstica a l'escola. Va proposar al grup d'infants dibuixar algun objecte que després serviria de guia per construir mòbils i penjar-los del sostre. I es va trobar un allau de dibuixos que representaven... telèfons mòbils!

Recordo el primer cop que la Maria va veure una antiga màquina d'escriure. Tenia sis o set anys. Es va acostar, la va observar fixament durant uns segons i després va exclamar: Mira, un ordinador sense televisió!

El temps no passa ni igual de ràpid ni fent parada a les mateixes estacions per als infants que per als adults. Per això podem tenir la sensació que les referències històriques dels infants fan piruetes en l'aire i no segueixen l'ordre lògic i lineal que a nosaltres ens endreça la memòria.